

© Pintér Amádé, 2026.

© illusztráció Pintér Amádé színezői és rajzai

Családi Könyvek

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6929-17-4

Vaddisznós utazás

Élt egyszer egy nagy vaddisznócsalád. A konda vezetőjének 50 centis agyara nőtt. A túskebozótban laktak, mivel ott találtak egy érdekes gombást, ami télen-nyáron, tavasszal-ősszel, mindig termett. Akkor még csak ketten voltak, Nagy Agyar, a kan és Lopó Kukorica, a koca. Igazából Kukorica volt a neve, de az emberek úgy nevezték el, hogy Lopó, mert már az éretlen kukoricát is úgy leette mindig, hogy egy csövet jó, hogyha hagyott, így ragadt rá a teljes név: Lopó Kukorica.

Úgy éltek, hogy ide-oda vándoroltak, nem volt állandó lakhelyük, sem kicsinyük még. Egyszer kergették a vadászok őket, amikor éppen télen bemenekültek előlük a túskebozótba. Ezek

helikopteres vadászok voltak, akik kötélén lógtak le a gépből, egyik kezükkel kapaszkodtak, a másikkal lődöztek. Nem lehetett előlük elbújni, mert fölülről láttak mindent. Lovasok is kergették őket úgy, hogy egyik irányból a helikopteresek jöttek, a lovasok meg a másik három irányból támadtak. A lovasok elől a bozót védelmet jelentett, de a helikopteresek elől nem, de arra tűnt mégis a legjobbnak csörtetniük.

Ahogy fejvesztve rohantak, gombákat találtak, sokat, óriásiakat. Térdmagasak voltak a tönkjeik és három labdányiak a kalapjaik. Nagy Agyarnak támadt egy ötlete. Felkapott egy gombát és a fölējük repülő helikopteres puskás puskájához vágta. A gomba tönkje beleállt a csőbe és eldugította. A gomba többi része felhőként állt ki belőle. Az ember rémülten kezdte el kibelezni a gombát, de nem sikerült neki, mert beletörött. A lovasok látták ezt, ezért elvágattak egy fémfűrészért meg egy akkumulátoros hegesztőért.

A vadász leszállt egy közeli rétre a helikopterrel. Ott levágták a puska csövét, úgy kinyomkodták belőle egy bottal a gombát, majd visszahegesztették. Ezalatt a vaddisznók elmenekültek, de jól megjegyezték a gombalelőhelyet.

Másnap visszamerészkedtek a finom falatokért.

- Ha ez a gomba télen is terem, akkor biztos máskor is - mondta Nagy Agyar.

- Erre gondoltam én is. A bozót meg jó védelmet nyújt. Költözzünk ide! - javasolta Lopó Kukorica.

- Jól! - egyezett bele Nagy Agyar.

Így került hát oda az otthonuk, ahol egyszer aztán arra ébredt a kandisznó, hogy a felesége vonyít.

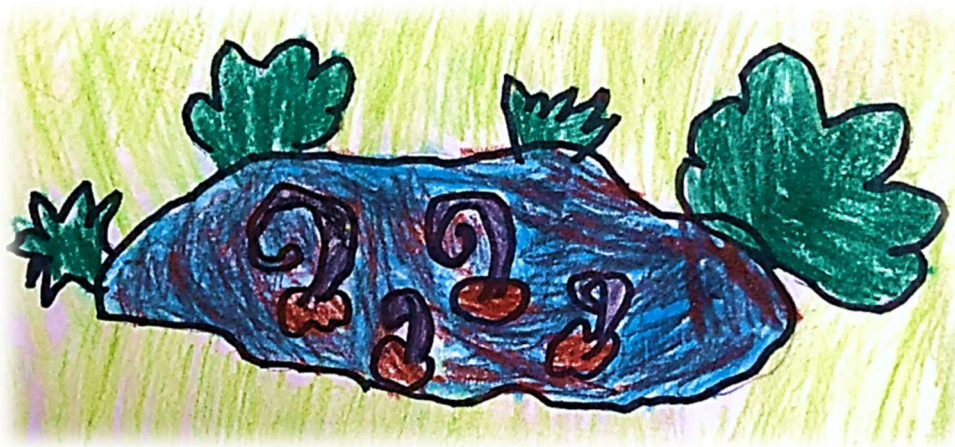
- Aíííííííííííííí! - és oda-vissza járkált.

Hirtelen kibújt egy kicsi vaddisznó a hasából! Aztán még egy, azt követte még egy és még egy és még egy. Összesen tíz kicsinye lett. Mind csíkosak voltak, csak abban különböztek, hogy melyikük világosabb, melyikük sötétebb.

- Hrrr-hrrr - horkantgattak a kicsik.

Lassan megtanultak kúszni, ledörgölték magukról a maszatot és odaigyekeztek az anyukájukhoz szopizni. Ami után kiszopizták mind a tejet, úgy döntöttek, hogy a fekvé maradt Kukorica Lopó mindenére, még a fejére is, fölkúsznak. Érdekesen nézett így ki. Nagy Agyar csak dőlt folyamatosan a nevetéstől és boldogságtól, hogy apa lett. Kukorica Lopó is boldog volt, de aggódott is, hogy mi lesz, ha megnőnek és akkor is ezt akarják majd csinálni.

Amikor a kismalacok megnőttek egy kissé, elindultak egy hatalmas dagonyához. Az apamalac kezdte a beleugrást. Akkorát ugrott, hogy lefröcskölt mindenkit és pár percen át nem látszott

ki a sárból csak a hatalmas agyara. Azután úgy ugrott vissza, hogy az összes kicsi és az anyamalac is mind belebukfencezett a sárba a nagy földrengéstől, ahogy földet ért.

Az apamalac egy kicsit várt, de nem akartak följönni a mélyből. Egyik sem. Ezért visszaugrott megkeresni őket. De nem talált senkit.

Eközben a többiek siklottak, siklottak a vizes sár alatt. Úsztak, úsztak, úsztak és úsztak, de nem tudtak kijönni. Maguk sem tudták, miért nem tudtak a felszínre jönni. Az egyik kismalac hibásan született úgy, hogy már hosszú agyara volt, aminek lyukas volt a belseje. Ez kilógott a víz fölé, azzal

szívta be a levegőt, majd fújta szét a többieknek is, így lélegeztetett mindenkit.

Ezalatt Nagy Agyar gondolkodott, gondolkodott:

- Hol lehetnek, hol lehetnek? - siránkozott.

Hirtelen az úszók közül mindenki ki tudta dugni a fejét és egy hatalmas tóban találták magukat, ahol úgy volt, hogy körülötte tele volt tanyákkal, ahonnan az emberi házakból állatok jöttek ki. Főleg olyan csodaállatok, amik például olyan formájúak, mint a disznók, csak búgatnak, vagy olyanok, mint a nyulak, de nyihognak. Az emberek meg nagy istállókból bukkantak elő dús, sörényes farkakkal. Az állatok ruhát hordtak, de az emberek nem. A tavon nem volt sziget és hajók sem jártak rajta, pedig akkora volt, hogy a szem alig látott át rajtuk. A tanyák mögött magas hegycsúcsok látszóttak, amikről hatalmas lavinák zúdultak le. A nap olyan volt, mint egy villám, mintha egy csillagszóró lenne, ami folyamatosan világított, mert úgy villámlott állandóan.

Ahogy a malacok magukra néztek, rajtuk is volt ruha. Ekkor vették észre, hogy a víz aranyból volt. Gyönyörűen csillogott. Mikor egymásnak akartak horkantva, rőfögve valamit mondani, akkor csak búgatás jött ki a torkukon.

Hirtelen egy nagy sodrás elvitte őket. Rohant a hullám, rohantak benne a malacok. Egyszer csak egy

nagy, aranyszínű földkupacba fúródtak bele, ahogy egy méterrel a víz mellé kidobta őket a sodrás.

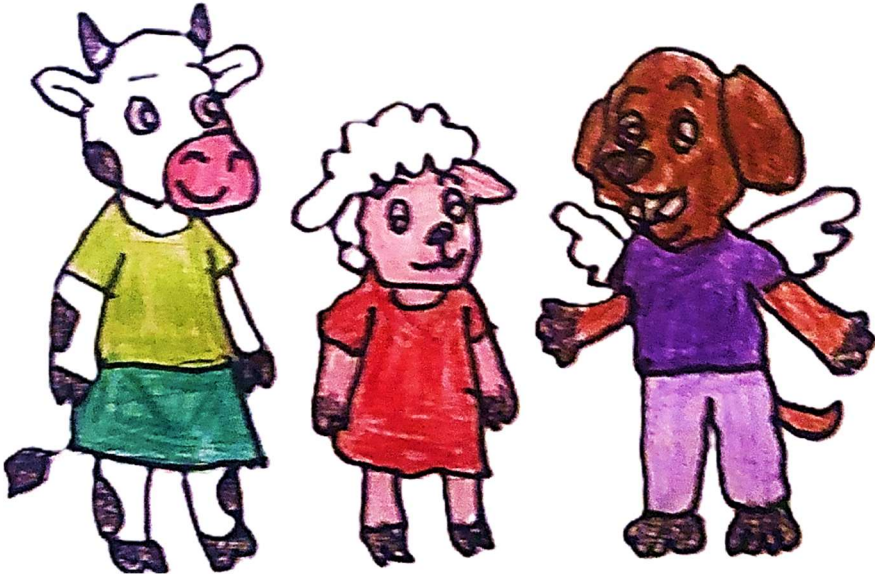

Eközben az apamalac újra beugrott a dagonyába. Ott olyan hájas volt, hogy beszorult valamibe. De azután addig kalimpált, míg kiszorult abból az alagútszerű valamiből, amiben megrekedt és tovább sodródott. Ő is pont ugyanúgy járt, mint a többiek, annyi különbséggel, hogy meglátta a családját az arany szín dombon. Egyből odaúszott hozzájuk.

Nagyorrr, az egyik kicsi vette észre először. Fölbúgatótt és odamutatott az érkezőre. Az apamalac azt akarta kérdezni, hogy-hogy múgatsz, de az ő torkán is múgatás jött csak ki. Erre nagyon elcsodálkozott, de ezzel nem foglalkozva kiúszott az aranyló vízből és felmászott az arany színű dombra a családjához. Közösen elindultak sétálni, körülnézni ebben az új világban.

Először is a rőfögős tehenekhez mentek, akiken volt ruha. A lányok zöld szoknyát viseltek, a fiúk nadrágot, a trikóik egyformák voltak. Próbáltak szóba elegyedni velük, de nem értették a rőfögésüket. Furcsa volt, hogy nem értik a rőfögést, holott disznók, de nem nagyon, mert már megszokták, hogy múgatnak és ők is ruhát hordanak.

Továbbmentek a piros szoknyában, két lábon állva, éppen táncikáló birkákhoz, akik hiéna hangot adtak bégetés helyett. De végül velük sem értettek szót.

Mentek a páviánokhoz, akik kék ruhát vettek és repültek. Úgy repültek, hogy gondoltak egyet és felröppentek. Ők ugattak, de a múgatást ők sem értették.

Azután mentek a lila ruhás kutyákhoz, akik éppen futkároztak és két szárnyuk nőtt, de nem tudtak repülni, viszont tudtak miáú-hanggal nyávogni.

- Éhes vagyok! - szólt az egyik kismalac.

- Akkor együnk az erdőben! - mondta az agyarán levegőt vevő kismalac, aki a levegőt pumpálta az átúszáskor.

- De szép ez a hely! - nagy fű nőtt és olyan gombák, ami nálunk volt a csodagombájuk. Minden növény olyan jellegű volt, mint a gomba és a fák törzse is aranyból volt. De láttak arra menni egy meztelen

embert, aki négykézláb járt és ijedten iszkolt előlük, majd egy magas fára felmászott. Vállat vontak, már semmin sem csodálkoztak.

Az egyik kismalac megkérdezte:

- Hogy-hogy odamentünk az állatokhoz, ha más fajjal úgysem tudunk beszélni?
- Azért, mert kíváncsiak voltunk rájuk - felelték a malacszülők.
- A malacokkal miért nem ismerkedünk?
- Mert ők úgyis olyanok, mint mi.
- Dehát meg tudnák mondani, hol vagyunk és miféle hely ez!
- Nem mindegy? Itt vagyunk, van enni, minek tudni? - kérdeztek vissza a nagymalacok. - Tetszik nekünk ez a furcsa, új világ. Tudjátok mit?

A kismalacok kérdően néztek szüleikre.

- Itt maradunk és vígan élünk! Úgysem tudjuk, hogyan kellene hazamenni...

Az új alom

Egyszer egy macskacsalád tagjai, akik egy fűhalomban laktak, nagyon vártak valamit. A macskakarácsonyt, ami úgy zajlott minden évben, hogy mindig akkor született egy alom kiscicája a családnak. Évközben sosem jöttek a világra kicsinyek, csak macskakarácsonykor, ami május 15-én volt. Azért volt ekkor és nem télen, mert a macskák tudták azt, amit az emberek nem: a valóságban tavasszal született meg Jézus, nem december 24-én.

Ez a május 15-e nagyon közel volt már és egy nap el is jött. A macskagyerekeket már hajnalban, amikor felébredtek, az várta, hogy az anyukájukból tíz új, kis babacica szopizott. Nagyon csodálkoztak, hogy ennyien vannak, hiszen máskor csak hárman-négyen szoktak lenni.

- Hú, de sokan lettek! - mondta a legnagyobb kiscica.

- Tényleg! - helyeseltek mindannyian.

- Azta, de rengeteg! - kiáltotta egy kisebb is odakukkantva közelebről.

- Pszt! Halkabban! - szólt rá az anyamacska - Még felébrednek!

- Eddig mi voltunk a legtöbben! - mondták a közepesek, akik ötös ikerként születtek.

Így, az új jövevényekkel együtt, már 27 kiscica lett a családban. Egyikük az új kismacskákból fehér,

fekete, barna, szürke foltos volt, a feje pedig ugyanilyen színekben pompázott. Színeskének nevezték el. Ő tetszett nekik a legjobban. Egy másik cicus olyan lett, hogy fekete és fehér. A Magyartarka nevet kapta. Szintúgy kétszínű volt egy másik, de barna és fehér testtel. Egy harmadikon barna, fekete, fehér foltok díszlettek. Egy cicus fekete, barna, fehér pöttyös bundát hordott. Őt Pöttyöshátnak nevezték el. Volt egy teljesen szürke is. Füst lett a neve. Ilyesmi színkeverékűek voltak a többiek is.

Nagyon jól indult tehát ez a nap. Ez ígérkezett a legjobb karácsonynak.

Miután mindenkit elneveztek, mind kétlábra álltak és táncikáltak, miközben a kicsik mélyen aludtak. A nagyok körtáncot járva énekeltek is:

- Mijá, mijá, mijá, miájú!

Mijá, mijá, mijá, miájú, miájú!

Ez az ének magyarul így hangzik:

- Te vagy az Úr, aki megszületett,

Téged dicsérjenek!

Örvendezzünk Néked!

Azután macskatortát ettek, ami virsliből, párizsiból, sonkából, májból, egérbélből és tejből készült, a gyertya pedig egérfarokból. Ez volt a kedvenc eledelük. Szalmából készített asztalka köré gyűltek. Az anyacica felvágta a tortát, amit külön tányérvakából faltak be csak úgy, evőeszköz nélkül.

Evés után a karácsonyfának szánt fél méteres fenyőt úgy állították föl, hogy megfogták a törzsét és az egyikük, amerre dőlt volna, oda felmászott, így már jól állt a súlypont. Addig maradt így, amíg a másikuk kitámasztotta a törzset. Ezt a fát előző nap vágták ki a közeli erdőből egérfogból készült fűrészszel.

Díszítés közben az egyik huncut kiscica, a legnagyobb kölyök a legkisebb kiscicát a farkánál fogva kitette dísznek. A picike kétségbeesetten nyivákkolt.

- Mit csinálsz?! - ordított rá az apukája. - Nem látod, hogy nem tetszik neki? Lógassalak fel téged karácsonyfadísznek? - szidta meg.
- De, hát olyan jól nézne ki - védekezett a rosszcsont. Közben az apukamacska visszavitte az újszülöttet az anyukához szopizni.
- Tedd inkább ki ezt az egérszörme díszet! - adott egy megfelelőbb kiakasztanivalót a nagymacska akicsinyének.

Szenteste a cicák már nem kaptak más külön ajándékot, mert az ajándék náluk az új kiscicák voltak. Helyette este a karácsonyfájuk körül üldögéltek, csodálták és meséket mondtak egymásnak. Aztán összebújtak aludni, miután még egyszer boldog karácsonyt kívántak egymásnak.

De ez a békés karácsonyi macskaélet nem tartott sokáig. Eltelt pár nap. Már az új kiscicák is tettek mást, mint szopiztak: játszottak a nagyobbakkal birkót.

Az egyik nap különös dolog történt. Az apuka összegyűjtötte az összes kismacskát és sorba állította őket idősségi sorban. Így indultak el. Az apuka ment a sor elején, az anyuka a sor végén.

Szomorúan mendegéltek. Mentek jó sokáig, mármint a tíz legkisebb kiscica az anyukája vagy apukája hátán vagy nyakánál fogva a szájában utazott, mert elfáradtak, de a többiek a lábukon.

Besötétedett, de még mindig nem érkeztek meg a menedékhelyre, ahova tartottak. A fűben töltötték az éjszakát, amiért nem értek oda. Másnap folytatták a menetelést. Sokat mentek, a kiscicák már sírtak a fáradtságtól, de csak estére érkeztek meg. Ott, a céljuknál, volt egy lyuk és közepében egy faoszlop. Lecsúsztak rajta. Lent az anyamacska elmondta, hogy miért jöttek ide.

- A mi fűcsomólakunkat, amíg ti arrébb játszottatok, felmarkolta egy valami. Egy nagy, bürrögő izé, ezért

kellett költöznünk. Ez itt egy titkos lakhely, ahol elég széna van, amiben meghúzhatjuk magunkat.

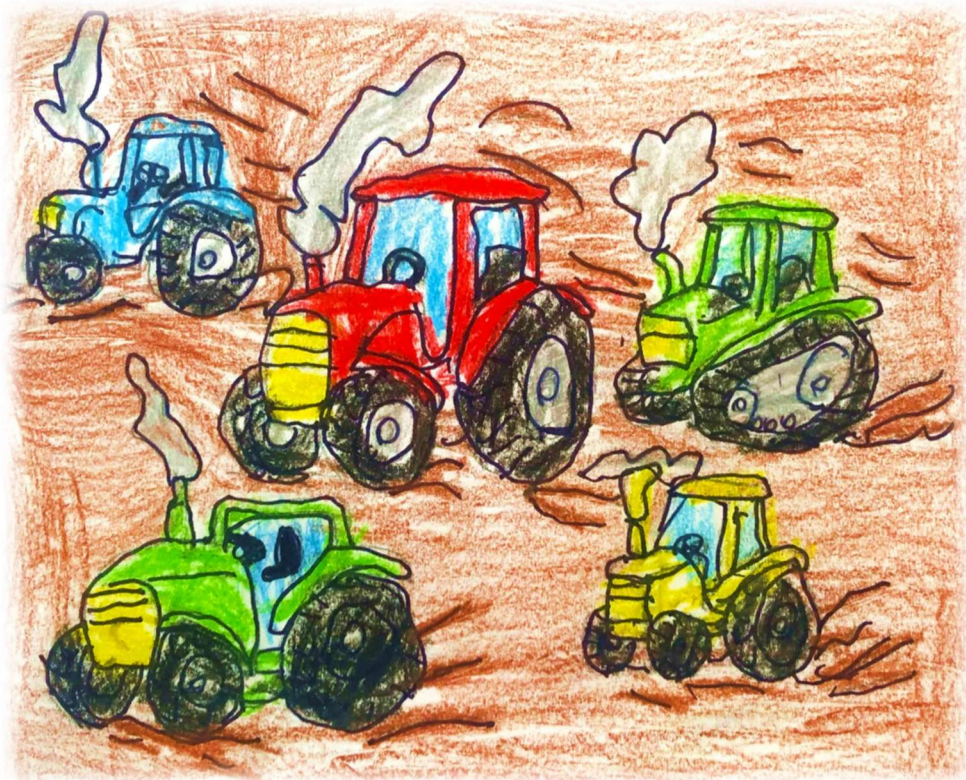
A föld alatti gödörben a szénából álltak neki házat készíteni. A szénakupac közepéből feldobálták a tetejére a szénát, így keletkezett egy fülke a belsejében, aminek ajtót is szénából fontak, hogy télen ne jöjjön be a hideg a bejáraton, amit oldalt vájtak.

Végül hosszas munka után ez a rejtekhely szebb lett, mint a régi házuk. A macskák várták a következő karácsonyt az újabb kismacskákkal és boldogan éltek addig is.

Itt a vége ennek a mesének, fuss el az egérrel!

Bajpróba

Volt egyszer egy versenyzőtelep. Amikor egy nap izgatottan várták a versenyzők, hogy melyik traktor a leggyorsabb és legerősebb, végre elkezdődött a futam.

Az egyik traktor azonban nagyon rosszul járt. Száguldott, ő állt a legjobban, egy zöld kabriótraktor volt, de ekkor jött egy olyan akadály, hogy egy kilométeren át fél méter mély vízben

kellett száguldani. Ott hirtelen a traktor fejre állt, mert túl gyorsan gázolt bele, így fejjel lefelé és kerékekkel fölfelé pörgette tovább a kerekeit. Úgy spriccelte a kerekeivel a vizet, mintha egy alagút lenne. Arra jött éppen akkor egy nagyobb traktor, amit rikító pirosra festettek. Átszáguldott a kisebb gépen, mivel nem vette észre. Szegény kisebb befúródott a sárba, úgy pörgette tovább a gumijait. Viszont így annyira mélyre fúródott, hogy a kerekei elérték a felszínt és fúrva tudta magát előre hajtani.

A hatalmas pocsolya végén elkezdett kitúródni a földből. A rikító piros traktor, aki szintén ekkor ért oda, elkezdett morgolódni:

- Miért mozog alattam a föld?! - az alváza alatt rengett a talaj. Hirtelen a föld nekiment alulról, amitől a piros traktor tigrisbukfencelve visszaesett a tócsába, majd onnan legurult a kiindulási pontjukra.

Eközben a kis, zöld traktor vígan száguldott elöl. Úgy állt kerékre, hogy a bukfencelő piros jármű beleakadva megrántotta a kerekeit, amint bújt ki a föld alól és így felfordult.

A többi résztvevő robogott utána. Volt olyan rész, tíz percig, hogy nekiütközött egy lánctalpas traktor, amitől fölugrott a kipufogókéményre és ott utazott egy kicsit, amíg egy nagyobb fába bele nem akadt és leesett vissza, a földre.

Olyan is megesett, hogy ő került utolsónak a sor végére. Ez úgy történt, hogy kipukkadt a gumija és cserekor azt is észrevették, hogy a sártól nem tud kormányozódni, annyira beragadt a kereke, ezért hosszabb idő volt tisztítani. De visszakerült elsőnek.

Minden második traktornak kellett hozni kötelet, mert a gyorsasági verseny után húzásból is lett majd verseny. Így beleakaszthatta magát egy kötélbe, amivel nagyot lendült egyenesen a sor elejére.

Rengeteg traktor versenyzett, összesen ezerkettő. Sokféle színben pompáztak: sárga, szürke, piros, zöld, kék, akadt köztük egy-kettő hupikék is, fekete, fehér, narancssárga, lila,

rózsaszín, barna és még bordó is volt pár.

Találhattunk olyat is, ami kifakult és nem lehetett tudni piros-e vagy rózsaszín, sőt más fakó színek is akadtak. Voltak különböző árnyalatok és vegyes, többszínűek is.

Teljes gőzzel erőlködtek. A rikító piros egy huncutságot talált ki. Amikor nem nézett oda senki, hirtelen lekanyarodott az útról és kiment egy autópályára. Ott meglátta a célt, amibe még senki sem ért be. Amikor a bírók nem néztek oda, odakanyarodott a célszalaghoz, de oldalról jött, így nem tudta átszakítani, hanem elvágta egy ollóval. Úgy vágta, hogy ne legyen feltűnő és szakadásnak nézzen ki, hogy cikk-cakkozott az ollóval. Csak azzal nem számolt, hogy egy kamera mindent felvett.

Éppen felsípolt a kamera jelezve, hogy „Baj, baj, csalt, csalt!”, miközben előzgette egymást a többi gép, hogy ki ér be elsőnek.

- Én vagyok elől! - mondta egy kék.

- Bee, leelőztelek! - vágta rá egy sárga.

- Én meg téged is! - vigyorgott a zöld kabriótraktor.

- De én már nyertem! - kiáltotta közbe a rikító piros csaló.

- Hihih! - röhögött egy kopott, tarka traktor. - Én már egy éve itt vagyok!

- Persze, - nevetett rá a zöld. - mert már elromlottál és csak álldogálsz itt!

- De azért lettem kiállítva, mert előtte anyyi versenyt megnyertem!

Hirtelen egy olyan hangos hangot hallottak, mintha egy épületet romboltak volna le. Vagy annál is hangosabbat. Egy gép visszafelé jött azon az autópályán, amin csalt a rikító piros. Egy pillanat múlva, ahol a rikító lekanyarodott, odaért az a különös traktor, ami szembement a forgalommal, beállt a versenyzők közé és leelőzte a kis zöld traktort is egy perc alatt. A zöld ezen feldühödött, merthogy az elébe vágó a múzeumi traktor volt, aki elszökött a kiállításról és mégis beállt közéjük.

Végül ő robogott át közülük elsőnek a célszalag helyén. Igaz, nem ment végig a pályán, hanem csak a végére robogott be, de akkor már a többiek is ott tartottak. Csalás-e ez, nem tudták a traktorok eldönteni. Azt sem tudták, a rikító piros hogyan került oda.

Azután a többi ezer traktor mind egyszerre ért be, így kidöntötték a célszalag karóit. A bírók eközben a piros traktort jól leszidták, utolsó vesztesnek nyilvánították és úgy döntöttek, hogy a régi traktor különdíjat kap, ami egy hüvelykujjnyi aranykupát jelentett, meg egy olyan traktort, ami olyan, mint ő. A rendes díj pedig, amit a zöld kabrió kapott, egy nagy kupa volt és neki is egy traktor.

A díjkiosztás után az autópályán visszamentek a kezdőpontra és kezdődhetett a versenyhúzás. A